

Cosmin Perța

Ca să nu se aleagă praful de toate

O poveste violentă

POLIROM
2023

Cuprins

I. Gaterul.....	7
II. Paradis	19
III. Liceul	25
IV. VIVA.....	33
V. Fane Șmenaru	41
VI. Nana Gabor.....	49
VII. Valutiștii.....	59
VIII. Culturiști și karatiști.....	67
IX. Dodon	75
X. Ilona și Olandezul.....	81
Intermezzo I	93
XI. Dinu Măcelaru	97
XII. Secția	105
XIII. Gore	113

XIV. Drogurile	121
Intermezzo II	129
XV. Ca să nu se aleagă praful de toate.....	137

Veneam târziu și stăteam până la închidere. Dacă era lume, făceam exerciții ușoare. Preferam să mă antrenez serios când nu mă vedea nimeni. Nu prea voiam să-mi știe nimeni adevărata putere. Pe stradă, în caz de ceva, e mai sănătos să nu se știe ce poți. Eu împingeam la piept cu 200, ei se scăpau în pantaloni cu 120, 130. M-am gândit că ar fi fost mai bine să fi venit dimineața, la prima oră, dar nu mă puteam trezi. Viața de noapte își spunea cuvântul. Am încercat să îi ignor, dar nu m-au ignorat ei. M-au anunțat într-o zi că vor să facă un campionat de skanderbeg, dacă nu vreau să particip și eu, că, vezi Doamne, eram și eu mare, chiar dacă nu eram „sculptat“. Le-am zis că particip. Dar pe bani.

Au cotizat toți și am plecat acasă cu echivalentul salariului primarului. Nici n-au înțeles ce li s-a întâmplat. M-a rugat patroana de la sală să nu mai fac, că mulți de rușine au și schimbat sala și-o bag în pierdere. I-am zis că nu sala trebuiau s-o schimbe, ci prafurile.

În altă seară mă pomenesc urmărit de vreo trei băieți mai zvelți, așa. Cum mai nou sunt mereu cu ochii în patru, i-am ginit imediat. Am

luat-o prin parc și, chiar la intrare, m-am întors spre ei și i-am întrebat ce le trebuie. La început s-au fâstâcit, dar apoi mi-au spus că ei sunt karatiști, de la un club nou-înființat în oraș, și ar dori să mă provoace la un „sparring“. Le-am spus că nu știu ce e ăla „sparring“. Mi-au explicat că e un soi de luptă de antrenament, semicontact. Le-am zis că eu nu sunt prea bun la semicontact și nici lupte de antrenament nu prea practic, când se ajunge la luptă e pe viață și pe moarte. Apoi i-am întrebat cum de le trecuse o asemenea idee prin cap. Îmi plăcea de ei, erau băieți civilizați, cu bun-simț. Mi-au explicat că s-au gândit ei că, dacă vreunul dintre ei reușea să mă dovedească, dat fiind renumele meu, ar crește cota sălii lor și s-ar înscrie mai mulți practicanți. Am început să râd. S-au înfuriat. Nu, chiar nu voiam să-i jignesc, îmi erau foarte simpatici în naivitatea lor. Le-am explicat că, poate, în loc să încerce să facă „sparring“, cum ziceau ei, cu unul care nu știe decât luptă de stradă și sânge și oase rupte, o soluție mai inteligentă ar fi fost să mă invite să fac parte din clubul lor, să învăț și eu karate și, dacă renumele meu e așa mare cum

spun ei, unde merg eu să mă antrenez logic ar fi să vină și cei influențați de renumele ăsta.

La asta nu se gândiseră. „Și ai vrea?“, m-au întrebat mirați. „Da“, am zis, „dar pentru publicitatea pe care v-o fac nu plătesc abonament“.

Și așa am început să învăț karate. Pe urmă, la sală, am făcut și „sparring“ și le-am rupt fâșul, cu toată centura mea albă. Până la urmă, să fie clar, rareori vreo tehnică e mai eficientă ca forța brută, dar karatele chiar îmi plac. Și parcă nu îmi educă doar mișcările corpului, ci și mintea. De când am început, parcă mi-e mai ușor să controlez ceața din cap.

Am început să mă liniștesc cumva și să-mi găsesc un rost. Parcă nici Germania nu mai e așa atrăgătoare.

Pe cei trei care m-au „racolat“ îi cheamă Mihai, Cosmin și Vasilică. Părea a fi începutul unei prietenii interesante.

E târziu și sunt singur. Beau o sticlă ieftină de Napoleon. Nici nu mai știu de când sunt singur, parcă dintotdeauna. Un păianjen țese o plasă în jurul unei grămăjoare de sare vărsată de câteva săptămâni pe masa din bucătărie.

Poate el crede că e zahăr și o să vină muștele la el, dar e sare și el nu are cum să știe asta. Mici curenți de aer, de la ușa și geamul deschise, amenință să îi rupă plasa în orice moment, dar nu se dă bătut. Uneori i-o rup chiar eu, nu știu de ce, poate doar din răutate, dar sarea n-o strâng și a doua zi e la loc, țesându-și plasa din nou și din nou. Singurătatea e o boală, câteodată mă simt bolnav fizic, adică nu e doar tristețe, furie, rătăcire, mă simt de parcă cineva mi-ar lua toată puterea și nu-mi vine să mă ridic de pe scaun zile în șir, să stau aici, cu păianjenul, eu să-i rup plasa și el s-o tot facă din nou și din nou, singuri în univers, fără nicio muscă în jur. Mai pun un pahar.

Am avut o gagică vreo câteva săptămâni. Era o fată simplă, vânzătoare la o alimentară. Era mai mare decât mine și avea un copil. Ne vedeam pe ascuns, să nu-i iasă vorbe. A fost bine. Până într-o zi când mi-a spus: „Nu e OK. Când te-apucă tristețea, parcă distrugi totul în jur. Bei și te schimbi. Nu mai există nimic pentru tine. Nu pot trăi așa“. „Nu o să mai beau“, i-am zis. Dar nu m-a crezut. Nici

eu nu m-am crezut, dar părea un lucru bun de spus pe moment.

Alcoolul te prinde ca într-un ceas mecanic, cu toate roțile lui, îți livrează cu exactitate mici doze de fericire și exuberanță, lasă uitării exact cât trebuie ca să poți funcționa, apoi, în absența lui, îți dozează ca un chirurg doze exacte de tristețe și disperare, până la primul pahar. Un mecanism perfect, repetitiv, continuu. Fără sfârșit. Durere și recompensă – durere și recompensă. Încep să îl înțeleg pe tata tot mai bine, deși el, spre deosebire de mama, începe deja să se șteargă din memorie, de parcă n-ar fi existat niciodată, de parcă ar fi fost doar o mobilă pe care o avem uneori în preajmă și de care nu mă lega nimic afectiv. Gândul ăsta mă face să mă rușinez din nou, dar așa e. Ce pot să fac? Poate că pe undeva l-am urât, poate că nici nu am fost conștient de asta. Și nu, nu din vreo revoltă de adolescent, ci pentru că toată dragostea pentru mama trebuia cumva, firesc, să se transforme în ură pentru el. Am dat paharul pe gât și am ieșit afară să mă spăl cu apă rece pe ochi. N-a folosit la nimic. M-am întins în pat și aburii

alcoolului păreau să mă scoată din corp. Am rămas suspendat undeva între pat și tavan, imobil. Paralizat. Minute în șir. Ca o păpușă fără simțire, golit de orice senzații, fără de gânduri. Ceva crud și pregnant m-a învăluit. Un soi de tensiune anxioasă. Granițele dintre emoții fluctuau ca un bec cu filament obosit. M-am dat jos din pat. Însingurat și înduioșat. Și am simțit dragoste.